

Een christen is niet vrij te geloven wat hij wil. Een christen kent namelijk de twee openbaringsbronnen: Gods Woord en de natuur.

Wie beide openbaringsbronnen serieus neemt en constateert dat die beide niet met elkaar stroken, die mag samen met anderen zoeken naar een oplossing.

Sommige gevonden oplossingen spreken mij niet aan, omdat één of zelfs beide kennisbronnen niet al te serieus genomen worden. Te denken valt daarbij aan:

- Het minder serieus nemen van de Bijbel.
Dat kan op vele manieren.
Je kan Gods Woord als een 'afgeleide' zien, zoals katholieken dat doen. Zij hebben doorgaans geen enkele moeite met de evolutietheorie.
Je kan teruggaan naar Augustinus, en de scheppingsdagen als perioden beschouwen.
Je kan veronderstellen dat God in 'door ons te begrijpen taal' Zijn scheppingsdaden heeft gevat.
- Het minder serieus nemen dan wel het ontkennen van de resultaten van de natuurwetenschappen.
Dat kan eveneens op vele manieren.
Je kan alle argumenten voor een jonge aarde waarderen, terwijl je alle argumenten die pleiten voor een oude aarde negeert dan wel wegduwt.

Zelf geloof ik dat Gods Woord voor 100% Goddelijk en voor 100% menselijk is.

Het is voor 100% geïnspireerd, en het is door mensenhanden opgetekend.

Voor mij blijven de 6 scheppingsdagen dus gewoon 6 scheppingsdagen.

Gelukkig geldt dat nog voor veel christenen.

Maar hun aantal neemt wel af, want er verschuift veel.

Blij ben ik met de positie die Willem Ouweneel nu inneemt.

Vroeger was hij een sterk bepleiter van de jonge aarde.

Nu noemt hij zichzelf een scheppingsagnost, omdat hij niet weet hoe de relevante Schriftgegevens inpasbaar zijn met de 'onloochenbare' wetenschappelijke gegevens.